

Bratrství

Andreos je v poloutajení působící český rasový teoretik, rasový identitář a zastánce eugeniky, jehož texty již po mnoho let vycházejí na stránkách iniciativy **Bratrství**. Pokračování je výběrem otázek koncipováno i jako stručný historický přehled pro vážnější zájemce o danou tematiku.

V roce 1981 podepsalo patnáct statečných vědců tzv. **Heidelberský manifest**, varující Německo před **etnickou katastrofou**, přenárodněním země... Dnes pod mediálně-agenturním diktátem by něco takového nebylo už vůbec možné. Ale řekněte: měli tehdy Němci „velké oči“ jako tzv. Římský klub ohledně ekologie, anebo ještě šlo o datum, kdy by se dal proces národní bastardizace zvrátit?

Velké oči rozhodně neměli. Už tehdy byly destruktivní migrační procesy v pohybu, jen byly ještě v nenápadné počáteční fázi. Ale ono ani nejde o vymezení nějakého data, dokdy bylo možné to zvrátit a odkdy už to je nemožné. Spíše jde o to, že k tomu prostě není vůle, odvaha, dostatek tvrdosti. Ono by se to teoreticky dalo zvrátit ještě dnes. Bílá rasa stále ještě v západních zemích dominuje a nebyl by pro ni problém imigraci zarazit a ty již příchozí repatriovat. Ale jak říkám, nemáme vůli a odvahu k tak tvrdým krokům. A nemáme hrdost ve vztahu k naší rasové identitě, kultuře a našim úspěchům v dějinách. Z tohoto hlediska tedy bylo vše ztraceno už v roce 1981 a vlastně i dříve. Bílá rasa nikdy nezformovala jasný konsenzus ve smyslu vlastní rasové sebezáchovy. Určitý náběh k tomu byl patrný v USA v první polovině 20. století, ale to byla jen jakási módní vlna mezi určitou částí tehdejší americké elity, která zase přešla. Posledním projevem tohoto smýšlení byla operace „Mokrý záda“ v roce 1953 – masová repatriace Hispánců do Mexika. Jistý takový náběh existoval i v nacistickém Německu, ale tam byla rasová idea silně zdeformována a z vulgarizována vypjatým nacionalismem a nacistickou ideologií.

Asi mě hodně lidí nařkne z šíření defétismu, ale musím říci jednu věc: podle mě se naše civilizace už zachránit nedá. Je to projekt, který se prostě nepovedl a půjde ve šlépějích všech civilizací minulosti. Už teď je naše civilizace v podstatě zkrachovalý projekt, který stále více žije už jen z podstaty. Nedokázali jsme si totiž vyřešit ony skutečně fatální trendy (ani většina alternativy o nich nemluví) o nichž mluvím. To platí i pro minulé civilizace, ale jsou tu dva rozdíly: my jsme znalosti potřebné k sebezáchově poprvé v dějinách měli (genetika, rasové rozdíly atd.) a měli jsme tak jedinečnou příležitost naši civilizaci udržet. Ale promarnili jsme ji. A za druhé, už nikde nejsou vnitřně kvalitní bílí barbaři, kteří by po nás mohli vytvořit novou velkou civilizaci. Po nás už nikdo neprijde.

Naše civilizace je jako podnik, jehož vedení se chová zrádně a destruktivně, takže svůj vlastní podnik likviduje. A pokud bychom veřejnost přirovnali k jeho zaměstnancům, tak menší část zaměstnanců toto vedení podporuje, větší část s ním sice moc nesouhlasí, ale je jaksi moc pasivní, liknavá a neschopná ho sesadit. Tak co s takovým podnikem? Nelze čekat nic jiného než jeho bankrot a poslání do likvidace. Je třeba začít zcela znovu s malou částí těch zaměstnanců, kteří jsou ochotni něco skutečně dělat, jsou ochotni k jistému úsilí a obětím a mají jasno v tom, co je skutečně zásadní (tedy např. že **primární je naše rasová identita a ne „západní hodnoty“ nebo „národní stát“**). S takovými lidmi můžeme zkusit vytvořit novou a lépe koncipovanou civilizaci.

Je třeba si také uvědomit, jak to bylo s evolucí lidského druhu: lidská inteligence a altruismus byly selektovány do specifických podmínek, aby zajistily přežití jedincům a menším skupinám. Jejich dosah je tedy jaksi omezený – inteligence většiny lidí je orientována jen na osobní profit a řešení každodenních problémů a altruismus většiny lidí je omezen na příbuzné a známé. Jen malá část lidí má inteligenci a idealismus rozvinutý natolik, aby byli schopni koncipovat dalekosáhlé vize **a také se pro ně obětovat** (tito lidé jsou z evolučního hlediska spíše anomálie). A to je ještě většina takových idealistických lidí orientována na chybné vize – jako dnešní vítači imigrantů nebo bojovníci s globálním oteplováním. **Jen velmi malá menšina v bílé rase disponuje dostatečným idealismem i racionálním pohledem, což společně vede k vizi a názoru, že prvořadá je záchova vlastní rasové identity, vrozených kvalit a kulturního dědictví své civilizace.** A že je třeba přinést i jisté oběti. Jen s takovými lidmi se můžeme dobrat k záchově malé části bílé rasy a snad i budoucí obrodě naší civilizace, byť třeba ve skromnějším měřítku.

*„Stará škola“ rasologů a rasových hygieniků velmi ostře rozlišovala jakost vrstev v populaci bílé rasy. Její poddruhy. Dnes, kdy je otázkou, zda vůbec přežije běloch, se proto na takového Vachera de Lapouge a lebeční indexy neodvolávají snad ani ti nejpřísnější stoupenci rasové nauky. Nebo je to jinak? **Immigration Restriction Act** z roku 1924, který jste už zmínil, stanovil pro jižní a východní Evropany, tedy Romány a Slovany přísné kvóty z toho důvodu, že jsou prý obecně méně inteligentní než nordické rasy, které před rokem 1890 v americké populaci převažovaly.*

Je pravda, že dříve se kladl větší důraz na rozdíly mezi různými typy bílé rasy, až přehnaný. Zejména byla v germánských zemích populární myšlenka nadřazenosti nordického typu – ovšem IQ testy nebo podíl na tvůrčích úspěších bílé rasy podle národnosti to nepotvrzují. Je samozřejmě nesmysl to vyhrcovat, protože to mezi bělochy může jen zbytečně vrážet klín. Samozřejmě, jisté rozdíly v mentalitě mezi různými typy bílé rasy jsou, ale jsou relativně malé a nejsou zásadní problém. Jsou dokonce takovým pozitivním fenoménem – je to přesně ten typ diverzity, který je přiměřený a skutečně obohacující. Bílá rasa díky tomu není úplně šedivě jednotvárná. Typicky je rozdíl třeba mezi severními a jižními Němci – ti první už mají blízko k chladnějším, rezervovanějším Skandinávům, ti druzí k družnějším, temperamentnějším Středoevropanům (jako jsme i my Češi). Toho rozdílu si každý v Německu může všimnout – ale není to zásadní rozdíl a proto obě skupiny vcelku bez problémů spolu žijí v jednom státě jako jeden národ. Důležité také je, že velká část bílé rasy je dnes už dost pomíchaná a většina bělochů nepatří jednoznačně k nějakému typu. Ale

pochopitelně stále se v různých částech bílého světa udržují odlišné typové kompozice a v některých oblastech stále převládá určitý typ. Lebeční indexy jsou nesmysl, pokud by někdo chtěl podle nich rozlišovat kvalitu nějaké populace – tak třeba úzké lebky mají jak černoši s nízkým IQ, tak nordici s vysokým IQ. Jistě, mohou se hodit pro popis té či oné rasy nebo subrasového typu. Ale to je vše.

Johnson-Reed Immigration Act z roku 1924 skutečně radikálně omezoval imigraci Slovanů a Románů. Ale je třeba si uvědomit několik věcí. Tady nešlo primárně o otázku obecných rasových kvalit – to už by se mohli otevřít imigraci severních Asiatů s vysokým IQ. Primárním motivem bylo udržení americké národní identity a jednoty – tedy anglosaské, převážně nordické Ameriky. Používaly se i nějaké časné inteligenční testy, tedy probíhala zde i jistá **eugenická** selekce, ale to nebylo jediné kritérium. Asi nebyly úplně dobře koncipované, protože došlo i k chybným závěrům, tj. ve skutečnosti mnozí příchozí se výší IQ od původních Američanů nelišili. Ale jak jsem řekl, hlavní byla otázka národní a kulturní odlišnosti. Je třeba si uvědomit, že v té době měly USA cca 100 milionů obyvatel a každý rok přicházel 1 milion imigrantů, většinou národnostně a kulturně docela odlišných od původních Američanů. To je zhruba stejné, jako by do naší země přicházelo každý rok 100 tisíc třeba Rusů nebo Škandinávců – sice bělochů, ale kulturou a mentalitou přece jen znatelně odlišných od nás Čechů. To by přece byla jasná hrozba pro naši národní identitu a sociální soudržnost a stabilitu (však vidíme, co se dnes u nás děje ohledně Ukrajinců). Reakce v podobě onoho aktu tedy byla na místě. Kromě toho ale i z hlediska kvalit byly obavy zastánců toho aktu částečně oprávněné. Do USA tehdy ve velkém migrovali mj. i jižní Italové, kteří skutečně mají nižší IQ a jsou už rasově smíšení (nejsou čistými bělochy) a díky tomu v USA zakořenila italská mafie. A nakonec, zapomíná se na to, že onen akt i celkově radikálně omezoval imigraci – tedy značně ji omezil i pro ty „žádoucí“, tj. pro Anglosasy a Škandinávce. I u nich byl kladen požadavek na plnou asimilaci, a to při vysokých počtech příchozích není možné, i když jsou rasově a kulturně blízcí. Ten akt se také skvěle osvědčil – byl ojedinělým příkladem, kdy rasovní teoretikové a eugenici prosadili něco se skutečně celospolečenským významem a díky tomu se USA dalších 40 let těšily rostoucí národní jednotě a harmonii. Původní anglosaská Amerika byla zachráněna a velká většina imigrantů z Evropy byla zcela a úspěšně asimilována. K tomuto tématu doporučuji Stoddardovo dílo **Re-Forging America**. Imigračním aktem z roku 1965, který otevřel hranice třetímu světu, bylo toto skvělé dědictví amerických rasových teoretiků a eugeniků zničeno a USA se vydaly na cestu národní a civilizační sebevraždy. Při pohledu na dnešní USA vidíme, jak **tento akt** už začíná vydávat své otrávené plody (i když příčin úpadku USA je jistě více – ale tento je nejzásadnější).

*V užitečném kompendiu Andrease Vonderacha **Anthropologie Europas** s podtitulem „Völker, Typen und Gene vom Neandertaler bis zur Gegenwart“ z roku 2008 je otázka zda (a nakolik) se neandrtálec podílel na vývoji moderního člověka ještě otevřená (Templetonovy výsledky byly rovněž zpochybněny). Co se říká dnes?*

O tomto tématu toho moc nevím. Neandrtálci byli větví evolučně oddělenou od našich předků – a nakonec slepou, která vymřela. Na druhé straně k omezené míře míšení mezi neandrtálci a našimi předky došlo, takže se geneticky na konstituci současného člověka podíleli – ovšem jen v celkem malé míře. Z antropologického hlediska může otázky vzbuzovat fakt, že na

utváření bílé rasy se podíleli i kromaňonci, kteří vykazovali některé znaky poněkud neandrtalcům podobné, jako větší robusticita obličejových rysů. To může vést při antropologických výzkumech k určitým nejasnostem v otázce, zda hrubší rysy mnoha dávných příslušníků bílé rasy lze připsat kromaňoncům nebo zda nejde v určité míře o dědictví po neandrtalcích.

Zajímá vás i o fakta problematizující samotnou evoluci moderního člověka? Vždyť evoluce, jakmile pohlédneme za školní konsenzus, vyžaduje tu a tam také víru odpovídající neposkrvněnému počítání... („skokové makromutace“, při níž najednou vznikají celé orgány; u Homo sapiens sapiens vývojové proměny, včetně právě rasových znaků, vtěsnané najednou do pár tisíciletí...).

Musím přiznat, že tímto jsem se moc nezabýval. Ale nezdá se mi, že by bylo na místě být v této věci tak skeptický k mainstreamu. Podle něj se člověk vyvíjel stovky tisíc let ze specifické větve Hominidů. To celkem dává smysl, ne? O tezi s makromutacemi tvořící celé orgány najednou, nic nevím. U vzniku rasových znaků možná existují určité manipulace, protože existuje snaha je bagatelizovat. Rasová specifika se vyvíjela tisíce a desítky tisíc let (např. zvětšování mozku a zvyšování IQ u bílé a severoasijské rasy selekčními tlaky v tvrdším podnebí Eurasie). Na druhé straně, některé méně důležité rasové znaky se mohly vyvinout za pár tisíciletí (existují případy zrychlené evoluce).

*Je za Vaší anglosaskou orientací především jazyková bariéra? Je totiž až neskutečně zvláštní pomíjet zrovna v tématu rasy německou školu (jména jako von Eickstedt, Ilse Schwidetzská, von Uexküll, O. von Vershuer, Walter Scheidt, na lidskou společnost aplikované závěry etologů **Lorenze** nebo **Eibl-Eibesfeldta** s jejich „teritoriální imperativem“), ale i Francouzů Montandona a Mahieua, Itala Corrada Giniho?*

Částečně za tím jazyková bariéra je. Dobře ovládám jen angličtinu, omezeněji pak němčinu. Románské jazyky neovládám vůbec. Ovšem tak či tak nejvíc literatury je právě z anglofonního prostředí. Ale musím říci jednu věc: asi u mé osoby vzniká dojem, že se nějak extrémně zabývám přímo „hrubou“ antropologií, fyzickými rasovými rozdíly. Tento dojem musím ale korigovat. Přímo o antropologickou stránku rasových rozdílů se až tak moc nezajímám, ať jde o anglosaské nebo kontinentální autory. Tvar lebky, barva vlasů apod., to všechno vlastně není až tak důležité. Důležitější jsou rasové rozdíly skryté přímo v genetickém kódu, které vedou k rozdílům v inteligenci, povahových vlastnostech. Ty navenek přímo antropologicky viditelné a měřitelné nejsou. Ale právě tyto rozdíly jsou skutečně důležité, protože mají přesahy do sociokulturní oblasti – tedy určují ráz a celkovou vyspělost kultury, kterou daná populace vytvoří. Právě proto mě zajímají především ony.

Proto své dílo ubírám také tímto směrem: vnější antropologické rozdíly moc neřeším a spíše rozebírám, jak se odlišnosti ve vrozené mentalitě, inteligenci apod. projevují v utváření kultur a civilizací. V tomto je také moje dílo tak trochu novátorské – takto to pojmout nikdo zatím nezkusil, ačkoli jisté náznaky jistě už učiněny byly.

Jediné, co je z hlediska „hrubé“ antropologie přímo ve vztahu k sociokulturní sféře podstatné,

je velikost lebky a mozku, protože od toho se odvíjí IQ dané populační skupiny a v návaznosti na to míra jejích schopností, pokud jde o utváření vyšší civilizace. Jiné vnější znaky jsou v tomto směru jen nepřímé indikátory – bílá rasa je civilizačně úspěšnější než černá ne kvůli tomu, že je světlejší, ale proto, že vedle oněch vnějších znaků má také větší mozek. Jedinečné znaky bílé rasy jsou ovšem relevantní také z hlediska snah spojit velké mimoevropské civilizace minulosti s bílou rasou, hlavně často se u ní vyskytující světlá pigmentace. Tyto znaky se dají nalézt na památkách, vyobrazeních apod. Například mnozí Peršané na reliéfech, které jsou dnes v Louvru, jsou vyobrazeni jako blond a modroocí.

Navíc vesměs zmínění autoři řeší vedle hrubé antropologie takové různé „technikálie“ z oblasti demografie a statistiky, jako Gini, jiní zase vedou jakési až příliš neurčité a filosofické úvahy, jako Lorenz. Což z mého hlediska není až tak důležité. Hlavní z mého pohledu je provázanost rasy a genetiky s kulturou, sociokulturními projevy a fenomény.

A ještě musím dodat, že já zas až tak moc nečtu, jak se může zdát. Větší část svého času věnuji přemýšlení nad vlastními koncepcemi a psaní vlastních textů. Četba má pro mě jen podružnější, podpůrnou roli.

*Ve svém výčtu autorů opomíjíte Matta Ridleye, autora s výrazně anglosaskou argumentací. Pokud znáte jeho **Genom** (česky: 2001), doporučil byste jej i dnes jako „uvedení do studia“? Např. kapitola „Pohlaví“ končí dnes již naprosto kacířskou větou: „Mozek je orgánem s vrozeným pohlavím.“*

O této jeho knize vím, ale nečetl jsem ji. Pokud vím, tak tato kniha opět řeší jen jakési obecné technikálie z oblasti genetiky a biotechnologií a role genů v utváření člověka, ale není tu přesah k otázkám, jak konkrétně genetika ovlivňuje utváření rozličných lidských kultur (což je to hlavní, co mě zajímá). Myslím, že v knize také autor proklamuje odpor k eugenice, což mi moc nesedí. Ostatně Ridley zas tak velkým zastáncem velké role genetiky není. Ve své knize *Racionální optimista* tvrdí, že hlavní příčinou vzestupu civilizace a vůbec pokroku je obchod a výměna myšlenek, a že právě proto je optimistou: pokud bude lidstvo takto dále pokračovat, zůstane na vzestupné dráze (čímž také odmítá pesimistické scénáře budoucnosti). To všechno jsou samozřejmě mylné postoje. Hlavní hybnou silou vzestupu lidské civilizace je genetika (přesněji populace s vysokým IQ v rámci lidstva) a vzhledem k dysgenickým procesům v lidstvu nás čeká úpadek a ne další vzestup. Budoucnost je temná.

James Watson, spoluobjevitel struktury DNA, byl nakonec vyštván z akademických kruhů, když veřejně naznačil, že obyvatelé subsaharské Afriky jsou geneticky predisponováni k tomu, aby měli nižší IQ než běloši. Ekonom Larryho Summerse potkal podobný osud, když prohlásil, že mozek žen je obecně méně vhodný ke studiu exaktních věd než mozek mužů. „Mají více rády šaty a romány, než konstrukce a mapy.“ Po takových exemplárních případech už jiní raději mlčí. Anebo existují výjimky?

Dnes už výjimky prakticky neexistují (alespoň pokud vím), v nekorektních tématech už vládne skoro jakási kolektivní psychóza a hysterie. Před nějakými roky se ještě čas od času našla odvážná výjimka, včetně těch, o nichž se zmiňujete, dnes už i ty zmizely. Jednak proto, že

v dnešní už zcela extrémní atmosféře se nikdo ničeho neodváží, a také asi proto, že pár rebelů ze „staré školy“ už bylo vyobcováno nebo jsou po smrti. Nepřátelství k nekorektním myšlenkám, koncepcím a výzkumům sice existovalo už před desetiletími, ale tehdy to byla jen taková přiměřená a většinou snesitelná nevraživost. Proto třeba Lynn kdysi ještě mohl celkem svobodně bádát. Dnes už by asi nemohl. Ostatně i jeho to tak trochu na sklonku života dostihlo: jeho alma mater Ulster University mu v roce 2018 odňala titul emeritního profesora.

Problematizujme si rovněž výroky těch pánů:

a) Co říkáte ženské jinakosti? Prý aktivují jiné části mozku například při prohlížení emotivních obrázků, poslouchání negativních slov, ale dokonce i při čtení běžného textu v novinách? Navíc mívají menší mozek, přičemž statisticky spolu velikost mozku a inteligence souvisí, ne?

b) Jak byste reagoval na námitku, že takový africký mouřenín může docela plynule mluvit až pět jazyků (mateřským jazykem kmene; vyučovacím jazykem jiného kmene z jeho země; cizím jazykem z dob kolonialismu; jazykem země, kam odešel na vyšším vzdělání, a konečně jazykem, kam se po studiích přestěhoval), kdežto našinci starší generace povětšinou nerozumějí už ani té ruštině? Nesouvisí schopnost osvojit si nerodné jazyky spíš než s IQ se smyslem pro hudbu?

Ad A. Mužské a ženské mozky se nepochybně liší a rozdíly určitě nejsou dány jen prostředím, což má vliv i na zmíněné situace. Ženský mozek bývá emotivnější, více orientován na mezilidské vztahy, více zaměřen na detaily, je schopen vykonávat více věcí najednou, má širší zorné pole atd. Mužský mozek se lépe soustředí a mobilizuje na jednu věc/činnost, je více zaměřen na věci než na lidi, více zaměřen na celek, má lepší prostorovou orientaci, má tunelové vidění atd. Ženy jsou určitě jiné než muži. Je nesmysl to popírat a není ani nic špatného na tom, že ženy třeba nejsou tak moc zastoupeny v politice apod. Ženy skutečně budou vždy asi méně zastoupeny ve vyšších pozicích (ale také nejsou zastoupeny třeba mezi kopáči kanálů – což ovšem feministkám nevadí), ale ne proto, že by byly diskriminovány, ale protože většina žen po takových pozicích prostě netouží. Jsou biologicky nastaveny jinak a není na tom nic špatného. Úspěšnost v podnikání, politice apod. je v zásadě mužské měřítko úspěchu. Feminismus je svým způsobem formou podřízení se mužskému pohledu na věc. Je to však jen mužský pohled, ne univerzálně platný. Proč by ženský pohled – tedy že smysl života spočívá spíše v rodinném životě, v péči o děti a domov – měl být brán jako méněcenný? Je to zcela legitimní přístup k životu. Svým způsobem je dokonce hodnotnější, protože udržení národa primárně závisí právě na rodině a dostatečné porodnosti. Národy podporují feministické politiky na vlastní nebezpečí.

A tradičnější rozdělení rolí je nakonec potvrzeno i celou přírodou: ta nechce symetrické role pohlaví. Právě naopak jejich specializace vede k úspěšnosti – tedy když se každé pohlaví zaměří na to, k čemu je biologicky lépe uzpůsobeno.

A pokud jde o velikost mozku – ano, ženy mají menší mozky v poměru k tělu, ale pohlavní rozdíly ve velikosti mozku jsou jediným případem, kdy vztah jeho velikosti k výši inteligence

neplatí. V ženském mozku jsou totiž na druhé straně neurony uspořádány s větší hustotou (o asi 10 až 11 %), což takřka vyrovnává rozdíl. Existují i názory (viz Lynn), že ženy mají o něco nižší IQ, ale jen nepatrně, tak o 1 až 4 body, což je téměř neznatelné. Podstatnější jsou rozdíly v konkrétnějších typech inteligence – muži bývají lepší v prostorovém a matematickém myšlení, ženy ve verbálních a jazykových schopnostech (samozřejmě jen statisticky, neplatí to zdaleka vždy). A nejpodstatnější jsou rozdíly v distribuci inteligence. U mužů je variance vyšší, což se projevuje hlavně v extrémních hodnotách – mezi lidmi s velmi vysokým a velmi nízkým IQ převažují muži. I to je důvod, proč je genialita vesměs jen mužskou záležitostí, ale na druhé straně také mentální retardace se u mužů vyskytuje až 2x častěji než u žen.

Ad B. Jednak je třeba říci, že ve verbálním IQ jsou rozdíly mezi rasami nejmenší, takže ve schopnosti osvojovat si jazyky mohou být i podprůměrně inteligentní populační skupiny docela úspěšné. Lidstvo má univerzálně danou jakousi elementární jazykovou schopnost. A za druhé v daném příkladu hraje roli to, že v dětském věku je mozek jaksi nastaven a otevřen na nasávání obrovského množství slov a vůbec na osvojování jazyků, jejich gramatiky. Proto i příslušníci ras s nižším IQ si mohou v časně fázi života dobře osvojit více jazyků a udržovat si jejich znalost, když je používají. V adolescenci dojde k uzavření a pak už se lidé mohou jazyky učit jen pracně a pomalu. Proto i lidé s vyšším IQ se nemusí cizí jazyk ani za léta naučit až tak dobře a když ho dlouho nepoužívají, skoro ho zapomenou. Ten vztah jazykových dovedností k hudbě je zajímavá teorie, o tom nic nevím, ale možná na tom něco je – hudební schopnosti se skutečně mohou nějak vztahovat k verbálním, třeba schopností poslechu, nápodoby a zapamatování zvuků. Ale to by chtělo provést nějaký výzkum.

Nic z toho ale nezpochybňuje velké rozdíly v celkových intelektových schopnostech mezi rasami, pokud jde o vědu, umění, technické nadání, tvořivost atd. Navíc není vyloučeno, že zde hrají roli i rasové vlivy: původně v severní Africe žili bílí lidé a mezi pozdějšími Maury stále existoval výrazný bílý rasový živel. Dokonce i dnes jsou mezi Berbery k vidění jedinci s překvapivě „evropským“ vzezřením (třeba bývalý slavný fotbalista Zinédine Zidane je berberského původu – z alžírského kmene Kabylů – a je světlé pleti a modrooký). Dodnes tak mohou někteří „mouřeníni“ vykazovat docela vysoké IQ a nadání jako dědictví po svých bílých předcích – včetně nadání pro jazyky.

*Bakalářovo dvacet let staré Tabu jste uvedl jako iniciační. Sledoval jste i jiné české autory, dotýkající se rasové otázky a eugeniky jako jsou Pavel Grasgruber, Tomáš Grim, Ivo Možný? Anebo pokusy z „alternativy“: třeba stať „**Český rasový typ a jeho vývoj**“; popularizační práce Ladislava Haškovce nebo Vladislava Růžičky z předválečné české Eugenické knihovny (ani) jako kuriozitu?*

Přiznám se, že tyto autory jsem moc nesledoval, ale myslím si, že z mého hlediska na nich ani není co sledovat. Ti o rasových rozdílech mluví jen jaksi nejasně, okrajově nebo korektně. Třeba P. Grasgruber vydal ohledně rasy jen knihu *Sportovní geny* srovnávající genetické předpoklady různých ras pro běh. A to je právě to, co mě nezajímá. Hrubé anatomické a antropologické znaky, které jsou ve vztahu k utváření kultur a civilizací nepodstatné. T. Grim se primárně zabývá ornitologií a jen přeložil několik děl z ciziny, která se ovšem ohledně genetiky opět zabývají jen různými technikáliemi a nikoli tím nejpodstatnějším: rasovými

rozdíly vztahujícími se ke kultuře a civilizaci. Zajímavější autor je Ivo Možný, kde se dají nalézt některé zajímavé věci týkající se populačně-genetického a demografického vývoje. Ale zmiňuje se o nich ve svých textech spíše jaksi mimoděk. Taky nejde přímo k jádru věci a k tomu nejožehavějšímu.

Haškovec byl důležitou postavou v českém eugenickém hnutí, ale byl to spíše praktik (žádnou knihu u eugenice, jejich principech atd. nenapsal) a zabýval se hlavně oblastí zdraví, což je ale nejméně důležité (dysgenický úpadek v oblasti inteligence a charakteru je mnohem vážnější problém než úpadek v oblasti zdraví; ten je pomalý a omezený).

Růžička byl z mého hlediska naopak důležitou postavou, a to právě proto, že občas v některých pasážích svých *Biologických základů eugeniky* spojoval rasu a genetiku s kulturou a historickými procesy. To je právě to důležité. *Biologické základy eugeniky* jsou i dnes podnětné dílo s mnoha užitečnými údaji a dobrými dílčími postřehy (třeba genealogie geniálních nebo naopak problémových rodů). Dokonce by se dalo zařadit do oné podpůrné literatury, jak jsem se o ní zmínil v první části rozhovorů (Gobineau a Coon), konkrétně v této knize je hlavně důležitá koncepce rozlišení typů míšení: (1) nepříznivě působící mezirasové míšení a (2) příznivě působící míšení mezi různými typy stejné rasy, které zvyšuje kreativitu a podporuje vznik geniality (asi ale převzato z Reibmayra). Tento vliv přispěl k rozmachu civilizace ve starém Řecku (smíšení původního mediteránně-alpinského obyvatelstva s nordicko-dinárskými přistěhovalci) či v renesanční Itálii (smíšení staršího obyvatelstva z římské doby s nově příchozími germánskými kmeny), a ke vzniku zlatého věku Nizozemska v 17. století (příchod mnoha nadaných elementů, mj. českých pobělohorských exulantů, a jejich vmíšení do holandského genofondu).

Za důležitou postavu vedle Růžičky považuji také **Bohumila Seklu**, který se rovněž na rozdíl od mnoha jiných nevěnoval jen technikálím, nýbrž místy i obecnějším, až skoro filosofickým aspektům eugenické koncepce.

Stať o českém rasovém typu jsem kdysi četl, ale moc si z ní už nepamatuji a nevím, jestli ji mám staženou. Můžete mi ji poslat a pak bych k ní mohl něco říci.

*Máte co říct k **Mankind Quaterly** a **The Occidental Quaterly**? Neuvažoval jste někdy o tom, přeložit a vydat něco od takového Kevina B. MacDonalda anebo pokládáte právě Bakalářovo shrnutí v Tabu za pro naše poměry dostačující?*

Mankind Quarterly znám dobře, je to dnes asi jediné významné periodikum, kde lze najít články na téma rasových rozdílů, eugeniky, na téma propojenosti civilizace a rasy apod. Mám postahované všechny články z jeho starších čísel, když ještě byly volně ke stažení (dokonce to byla taková humorná osobní akce – když jsem ten archiv našel, stahoval jsem to dva dny skoro v kuse, i přes noc – jen abych to všechno měl co nejdřív a nějak to tam zrovna nezavřeli). Ten archiv je na **Unz.com** ale dodnes – jsou to čísla od prvního v roce 1960 až po čísla z roku 2004. Pak jsem ještě stihl stáhnout novější čísla a články přímo ze stránek MQ, když tam byly ještě volně. Mnohé články mám přečtené a z některých i čerpám. Konkrétně byly dobré třeba články o zbytcích bílé rasy ve vyšších vrstvách v Orientu a Africe od Gayreho

a von Schwerina. Teď už ale MQ nečtu a články z nových čísel nemám prostě proto, že volný přístup ztrhli. Dnes už je to tam placené a dost drahé. I tak se tam ale občas podívám, protože alespoň abstrakty článků tam jsou k přečtení stále zdarma – a v nich se nakonec lze dočíst to základní a důležité, o čem článek je a co bylo v daném výzkumu zjištěno. Navíc některé články z MQ se pak dají najít jinde zdarma.

Occidental Quarterly se myslím více vyjadřuje k politickým, kulturním záležitostem apod., takže mě nezajímá tolik jako MQ, i když rasu také zohledňuje a něco jsem odtud četl. Ale nyní je to tam také nějak placené a uzavřené, takže ani není co číst. Což se mi mimochodem nelíbí, tato komercializace. Jak má probělošský aktivismus pořádně fungovat, když se všude musí platit? Skutečný aktivismus má upřednostňovat co nejširší šíření svých myšlenek před ziskem.

Překládat nic nemám v úmyslu, na to nemám čas, věnuji se vlastním úvahám a psaní svých knih. A kromě toho, většina těch textů je v angličtině a většina lidí snad angličtinu na pasivní (čtenářské) úrovni ovládá. No, uvažuji, že bych přeložil vybrané kapitoly a pasáže z děl Lothrop Stoddarda a doplnil je vlastními komentáři, tedy udělal bych jakýsi přehledný výbor z jeho díla. Jeho díla jsou dobrá, ale jedna věc mi na nich nesedí (vedle některých věcných chyb), a to že je psal až příliš ve vztahu k aktuálnímu dění, takže časem jejich většina ztratila na aktuálnosti. Jen menší část pasáží a kapitol v jeho dílech lze označit za jaksi teoretičtější a nadčasové. Ty ale stojí za přečtení i dnes. Možná se do toho někdy pustím.

A k Wilsonově a Dawkinsově sociobiologii?

Těmito autory se také příliš nezabývám. Nezabývají se tak úplně tím, čím se zabývám já. Jistě, přišli s důležitou myšlenkou, že člověka a společnost velkou měrou ovlivňují geny. Ale řeší spíš takové obecné technikálie této teze, nerozebírají, jak konkrétně jsou konkrétní rysy kultur spjaté s genetickými sklony a vlohami jednotlivých populačních skupin.

O nastavení popřevratové společnosti vypovídá, že o samotné existenci lidí jako Roger Pearson, William Schockley, Richard Herrnstein nebo Arthur Jensen se čtenář před rozšířením internetu mohl dozvědět vlastně jen z prací jejich židovských odpůrců, R. C. Lewontina a Stephena Jay Goulda, o jejichž vydání se kdosi záhy postaral (Biologie jako ideologie, 1997; Jak neměřit člověka, 1998 aj.). Nakolik se tohle klima podle vás změnilo k lepšímu nebo horšímu?

Netolerance k sociobiologickým, biologizujícím přístupům u nás v nějaké míře vždy byla přítomna, dokonce i v celkem svobodných 90. letech. Ostatně zde existovala návaznost na minulý režim: klasický marxismus také vycházel z radikálního environmentalismu, popírání genetiky a rasových rozdílů. V tom se od západního levicového progresivismu moc nelišil. Ale samozřejmě se to tady během popřevratových desetiletí ještě postupně zhoršovalo až po dnešní stav téměř úplné konvergence s politicky korektní hysterií na Západě, kde ostatně také došlo v posledních desetiletích k dalšímu utažení šroubů. Takže celkový vývoj je samozřejmě k horšímu.

Na druhou stranu akce vyvolává reakci a tak se občas objevilo něco nesouhlasného a jdoucí proti proudu, ovšem jediný významnější počín v tomto směru bylo asi vydání Bakalářova *Tabu v sociálních vědách* (a pak ještě dodatek *Psychologie Romů*). V roce 2020 ještě vyšel český překlad knihy od Duttona a Woodeyho (*S rozumem v koncích*) o dysgenickém úpadku v západní civilizaci a o aplikaci této teorie na dřívější civilizace (ale to nemají úplně správně; v úpadku minulých civilizací hrál roli i rasový faktor a hrubé demografické změny). Jinak celkem nic zásadního. Na Západě ještě Lynn a pár dalších autorů v posledních dvaceti letech vydali důležité knihy týkající se spojitosti IQ rasových skupin a úrovně civilizací. Důležitou silou je však v tomto směru internet, kam stále může být dáno a lze najít ledacos – co už nemá šanci být knižně vydáno v nějakém běžném nakladatelství.

Takže celkově se klima jasně zhoršilo, ale nějaký odpor stále existuje a svým způsobem sílí, ovšem spíše v undergroundové a převážně internetové podobě.

Zatímco mezi původními obyvateli, Evropany, je stále méně těch, kteří nemají co ztratit, mezi barevnými invazisty je naopak řada těch, kteří mohou násilím jen získat. Věříte v ochranu původních obyvatel národními státy, které se zodpovídají komisařům EU?

Tak samozřejmě že ne. Je přece evidentní, že nějakou ochranu domácích obyvatel vůbec nezvládají a ani to není jejich úmyslem – ačkoli možná mnozí nesmýšlí tak extrémně, že chtějí Evropu skutečně zničit. Ale jsou naivní a omezení, s mozky vymytými politicky korektní ideologií, tj. myslí si, že jen dojde k určitému nařazení původního obyvatelstva, obohacení, v poměru půl napůl nebo tak nějak. A spíše než aby imigraci omezili, tak spíše ji chtějí mít jen jaksi legální, ne živelnou. Což je geniální manévra: imigraci zlegalizují a učiní ji spořádanější a najednou je papírově po problému. Ale u jisté části eurounijních elit jsou za tím skutečně i vyloženě zlé úmysly a kalkulace – likvidace naší civilizace jak ji známe, eliminace původních národů, které si zachovávají jistou skepsi k Bruselu a jejich nahrazení poddajnější unifikovanou masou bez jasné identity, zbavenou kulturních a historických kořenů. A i na národní úrovni mnozí politici sledují podobné cíle – a navíc pro mnohé strany jsou přistěhovalci vydatným zdrojem hlasů ve volbách.

Je však třeba dodat, že v ochranu před imigranty nelze věřit ani v případě národních států nezodpovídajícím se komisařům EU. Stačí se podívat na Británii, která už z EU vystoupila, ale v páchání národní a civilizační sebevraždy pokračuje dál. Naopak Maďarsko je v EU, ale Orbánovi se daří imigraci čelit. Já vůbec tvrdím, že náš úpadek zas tak úplně není o EU. Jde obecněji o určité ideové nastavení, které dnes v naší civilizaci převládá. Sama EU se od jisté doby stala jen jakýmsi prosazovatelem oněch zhoubných idejí. Ale destruktivní trendy probíhají v celé západní civilizaci, i mimo Evropskou unii.

Celkově nelze čekat, že by imigrace do západních zemí byla ještě zastavena, nanejvýš ji někde trochu zpomalí. Tohle je ale při vědomí existence EU smutné, protože vlastně určitá evropská mezinárodní jednota by v některých oblastech vlastně nebyla špatná. Třeba právě kooperace evropských národů v zabránění imigraci, ve společném nasazení jejich policejních a armádních sil, kdy by táhly za jeden provaz. Bohužel ani alternativa, která se pasuje do role zachránce naší civilizace, se většinou tak daleko neposunula a uvízla spíše na úrovni hájení

národních kultur a států. Přitom by to chtělo přidat ještě nadnárodní celorasovou solidaritu (která by dokonce měla být důležitější) a obojí jaksi sladit dohromady.